

## Arrest

nr. 73 197 van 13 januari 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. CAENEPEEL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Malita te Narsingdi District in Bangladesh. In maart 2006 verliet u Bangladesh op aanraden van uw vader. U had geen problemen in Bangladesh, maar omdat u de oudste zoon was werd u zonder enige specifieke reden naar Europa gestuurd. Via India ondernam u een lange reis richting Europa. U nam trein en bus, maar u herinnert zich de reisweg niet meer. Eind 2006 kwam u aan in Frankrijk. Daar werkte u en leefde u in illegaliteit. U diende geen asielaanvraag in. In augustus 2010 trok u naar België. Op aanraden van een Pakistaanse vriend diende u asiel in zodat u onderdak en financiële steun zou krijgen.*

*Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u één document neer: een brief van de directeur van uw school in Bangladesh.*

## **B. Motivering**

*Uit verklaart dat u geen problemen kende in Bangladesh en dat u geen vrees hebt indien u zou terugkeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart dat u naar Europa bent gekomen op aandrang van uw vader (u wilde eerst zelf niet) om een beter leven op te bouwen als oudste zoon van het gezin (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart dat het onmogelijk is voor u om terug te keren naar Bangladesh omdat u nog niets bereikt hebt en omdat u gewend geraakt bent aan het Europese leven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 5). Bijgevolg kan niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De grond van uw asielaanvraag is vreemd aan de Vluchtelingenconventie.*

*Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals die opgenomen is in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verder wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat zij inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de formele en materiële motiveringsplicht en stelt dat niet redelijkerwijze betwist kan worden dat de bestreden beslissing een rechtshandeling is die onderworpen is aan deze motiveringsplicht. Verzoeker meent evenwel dat zowel het formele als het materiële element volledig afwezig zijn in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Er wordt namelijk geen enkele reden gegeven waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor het de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter theoretische beschouwingen te geven om de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker dient concrete argumenten aan te halen waaruit blijkt dat de bestreden beslissing niet juist is. Verzoeker blijft hier in gebreke.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de motieven waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) zich baseert voor de weigering van de status van vluchteling door verzoeker gekend zijn, en niet betwist worden.

Uit het administratief dossier haalt de Raad dat verzoekers relaas helemaal niets te maken heeft met de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals deze weergegeven zijn in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Verzoeker geeft ook aan tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij nooit problemen heeft gekend in zijn land van herkomst (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 2). Verzoeker stelt tevens dat zijn moeder nog steeds op dezelfde plaats woont in zijn land van herkomst en dat deze op dit ogenblik ook geen problemen heeft (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 2). Verzoeker heeft dus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt in het kader van de subsidiaire bescherming verschillende mensenrechtenrapporten en artikels aan om aan te tonen dat hij het risico zou lopen ernstige schade op te lopen bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Ten eerste haalt verzoeker de terreur van de "Rapid Action Battalion" (hierna: RAB) aan en verwijst hierbij naar de rapporten: "*Who will end impunity for the Rapid Action Battalion in Bangladesh*" (<http://livewire.amnesty.org/2011/06/08/who-will-end-impunity-for-the-rapid-action-battalion-in-bangladesh>) en "*CRIMES UNSEEN: Extrajudicial Executions in Bangladesh, august 2011 pp. 2*" van Amnesty International.

Verzoeker verwijst ook naar religieus getinte geweldplegingen die regelmatig zouden voorkomen in zijn land van herkomst en hij staft dit met een internetartikel en een doctoraat die handelen over extremistische moslimgroepen (stukken 5 en 7).

Tenslotte haalt verzoeker willekeurig geweld aan dat specifiek voorkomt in de regio waar hij van afkomstig is (stuk 6).

Met betrekking tot alle stavingstukken die verzoeker naar voor brengt om te overtuigen dat hij de subsidiaire bescherming toegekend zou moeten krijgen, valt te zeggen dat het niet kan volstaan om algemene rapporten en artikels neer te leggen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b). Verzoeker dient dit risico *in concreto* aan te tonen en hij blijft hier in gebreke.

Verzoeker slaagt er ook niet in om aan de hand van deze stukken –waaruit blijkt dat er een aantal mensenrechtenschendingen plaats hebben in Bangladesh– aan te tonen dat hij het voorwerp is van ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als burger als gevolg van willekeurig geweld omwille van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verweerder merkt terecht op dat verzoeker zich beperkt tot het uiteenzetten van *post-factum* gegevens die door hem in de loop van zijn asielaanvraag nooit werden aangehaald om vervolgens te besluiten dat hij zich niet onder de bescherming van Servië (verzoeker bedoelt vermoedelijk Bangladesh) wil stellen wegens dat risico. Verweerder merkt op dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking bij de asielzoeker berust. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen, *quod non in casu*. Verzoeker verklaarde bovendien uitdrukkelijk geen problemen te hebben gehad in zijn land van herkomst (gehoorverslag CGVS p.2).

De middelen zijn niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS